

## חזרה לאתר

### אומרים שג'ימי הקצב הוא הומו

(מתוך הקובץ "סיפורים לנסיעות קצרות")

אומרים שג'ימי הקצב הוא הומו. זה מה שאומרים. הוא מצחצח את להב הסכין על שרוולו ואחר כך מחזיק אותו מול פניו כמו מראה ומסתרק. השרוול מלוכלך בדם. השער שלו שחור ורטוב. תלתל נופל על מצחו. הם כבר גמרו להחזיר את הבשר למקרר. עכשיו שלטי המחירים תקועים בתוך דשאי הפלסטיק הריקים כמו מצבות.

ג'ימי מתיז מים על הדלפק. היא לא חושבת שהוא הומו. היא מביטה דרך חלון הראווה ורואה אותו ואת האיש היותר מבוגר פושטים את החלוקים הלבנים המלוכלכים שלהם ותולים אותם על האנקולים הריקים ליד הנקניקים. ג'ימי מחייך ואצבעו מזמינה אותה. היא נכנסת. היותר מבוגר אומר לה: "אנחנו סגורים." אבל ג'ימי אומר: "זה בסדר, היא חברה שלי."

היותר מבוגר בודק אותה בעיניו. הוא אומר: "רגע, אני לא מכיר אותך?" ג'ימי אומר: "בטח שאתה מכיר אותה. זאתי הקופאית מהמינימרקט של ינקו."

"את הקופאית של ינקו?" שואל היותר מבוגר. "היא גרה על ידי, "אומר ג'ימי, "אני לוקח אותה טרמפ הביתה." היותר מבוגר לובש אפודה עם חור ושם על הראש כובע של פעם. זאת מגבעת חומה עם סרט ונוצה קטנה. הוא אומר לג'ימי: "לילה טוב, ג'ימי. אל תשכח להפעיל את האזעקה." ג'ימי אומר: "לילה טוב." היותר מבוגר לוקח שקית והולך.

ג'ימי אומר לה: "הי", והיא עונה: "הי".

"מה העניינים?" הוא שואל אותה.

היא לא חושבת שהוא הומו. כשהוא מביט בה, הוא מביט במקומות הנכונים.

"רוצה שאריות של סטייק?" הוא שואל אותה. כשהוא עובר לצד השני של הדלפק מתברר שהוא לא כל כך גבוה.

היא אומרת: "לא".

"חבל", הוא אומר.

"אני לא אוכלת בשר", היא אומרת.

"את צודקת", אומר ג'ימי. הוא מכבה את האור ונועל את החנות.

"שבחת את האזעקה", היא מזכירה לו.

"שטויות", אומר ג'ימי, "אף אחד לא גונב בשר. זה מתקלקל מהר מדי."

הוא מחבק את מותניה. בגדיו נודפים ריח חלקלק של אטליז, אבל היא אוהבת שהוא קרוב אליה.

הוא פותח לה את הדלת האחורית.

"לא אכפת לך לשבת מאחורה, נכון?" על המושב הקדמי יש חבילה עטופה בנייר חום וקשורה בחבל.

היא אומרת שלא אכפת לה בכלל ומתיישבת מאחור. היא שמה לב שמישהו ניקה את המילה "LOVE" על החלון המאובק.

"אני צריך למסור את החבילה הזאת בדרך", אומר ג'ימי, "זה ייקח חמש דקות." הוא יושב עמוק בתוך המושב כמו נהג מרוצים, יד ימין שלו תלויה על המושב שליד, מעל לחבילה.

פתאום היא שואלת: "למה שיקרת אותו?"

"את מי?"

"את זה שעובד איתך, עם הכובע."

"מה אמרתי לו?"

"שאנחנו שכנים ואתה מביא אותי הביתה."

הוא מסתובב תוך כדי נהיגה כדי לחייך אליה. "אבל בסוף אני אביא אותך הביתה", הוא צוחק, "נכון?"

היא צוחקת איתו. עכשיו היא יודעת שהוא רוצה אותה. היא שמחה. היא

רוצה שהוא ירצה אותה.

"את גרה עם ההורים?" הוא שואל.

"רק עם אבא שלי ואחותי."

"הוא מרשה לך להביא חברים?"

"מי?"

"אבא שלך."

"הוא ישן עכשיו."

"כל כך מוקדם?"

"תתפלא."

"ואחותך?"

"לאחותי לא אכפת. למה שיהיה לה אכפת. היא גם מביאה חברים."

"בת כמה היא?"

"אחותי?"

"כן."

"ארבע עשרה."

"היא צעירה מדי."

"היא נראית מבוגרת. יש לה חברים מבוגרים. היא נראית יותר מבוגרת

ממני."

"את לא נראית מבוגרת."

"בת כמה אני נראית לך?"

"שש עשרה."

"אני בת שבע עשרה ביוני. ואתה?"

"עשרים ושש."

"אתה לא ניראה."

"כמה היית נותנת לי?"

"עשרים ושלוש מקסימום."

אחר כך הם שותקים וזאת שתיקה מעצבנת. ג'ימי מתחיל לשרוק. היא לא מכירה את השיר שהוא שורק. זה לא משהו שמשמיעים ברדיו בזמן האחרון. הם נוסעים בכלל לאזור התעשייה וזה לא בדיוק הכיוון הנכון אבל לא אכפת לה. נעים לה עם ג'ימי.

הם מגיעים לבנין משרדים חשוך, עוברים את השער, יורדים לחניה וג'ימי מכבה את האורות.

"זה ייקח דקה," הוא אומר.

"מה ייקח דקה?" היא שואלת.

"מישהו מחכה לי כאן," אומר ג'ימי. "אני צריך למסור את החבילה הזאת. זה ייקח דקה."

הוא יוצא, מקיף את המכונית, פותח את הדלת הימנית ומוציא את החבילה. הוא מחייך אליה. היא עונה לו בחיוך. הוא נכנס לבנין והיא נשארת לבדה במושב האחורי.

היא מכירה אותו מהמינימרקט. כל בוקר הוא נכנס לקנות שוקו ולחמנייה. הלקוחות מתרגזים כשהוא מעכב את התור. באמת, כמה זמן צריך בשביל להעביר שוקו ולחמנייה. אבל הוא אף פעם לא מוצא כסף קטן ובסוף תמיד מוציא שטר של מאה ואז לוקח לה המון זמן לתת לו עודף. בינתיים הם מדברים. הוא מספר לה שהוא עובד במעדנייה ממול, ומתברר שהם גומרים לעבוד בערך באותה שעה, ולמה שלא יפגשו ביום רביעי אחרי העבודה וילכו יחד לסרט?

"מה את מתעסקת עם ההומו הזה," אומרת לה הקופאית השנייה.

"מאיפה לך?" היא נעלבת.

"מה, אין לך עיניים?" אומרת הקופאית השנייה.

אבל לא אכפת לה מה אומרים על ג'ימי, ועכשיו הם בדרך לאואזיס לראות את הסרט עם שוורצנגר.

היא עוברת למושב הקדמי ומסתכלת לתוך החושך שמעבר לאבק. קשה לראות. היא שואלת את עצמה מה קורה לג'ימי ואם לא כדאי לה להתחיל לדאוג, כי כבר עברו עשר דקות, לפחות עשר דקות, אולי רבע שעה, וג'ימי לא חוזר. היא מנסה את הרדיו. היא מדליקה את המנורה הקטנה. היא מסובבת את ידית

החלון ונושמת את האוויר המאובק של מרתף החניה, מוציאה את ידה ומתופפת על תקרת הפח. היא מחטטת בתא-הכפפות. היא סוגרת את החלון.  
”מה קורה לך, ג’ימי?” היא אומרת לעצמה בקול רם ואחר כך יוצאת מהמכונית. טריקת הדלת מהדהדת בין עמודי הבטון.  
היא צועקת: ”ג’ימי!” ואחר כך: ”ג’ימי? אתה כאן?”  
כשההד משתק נשארות רק נקישות רחוקות של נפילת טיפות לתוך שלולית.

על הקיר מולה, מתחת למערכת צינורות שתלויה מהתקרה מצויר חץ לבן ולידו כתוב ”יציאה”. היא חוזרת אל המכונית. הדלת נעולה. היא מנסה את הדלתות האחרות. כולן נעולות.  
”ג’ימי!” היא צועקת, ”איפה אתה?”  
היא צועדת עם כיוון החץ, לאורך מערכת הצינורות, לאורך פס אור אפור שזורם ממרחקים. פתאום נדמה לה שבתוך חריקות סוליות הגומי שלה מתערבב הדהוד של צעדים זרים. היא נעצרת ושואלת את החושך: ”ג’ימי? זה אתה ג’ימי?”

היא ממשיכה, מרחיבה את צעדיה, כמעט רצה.  
בנזונה. בנזונה, הג’ימי הזה. רק הומו יכול להתנהג ככה עם בחורה. להשאיר אותה לבד חצי שעה בחניון תת-קרקעי בלילה.  
לבסוף היא מגיעה מתנשפת לפתח חדר המדרגות. מנורה לבנה מאירה את השלט שמול המעלית: ”חניה 1-”. היא מטפסת במדרגות ומגיעה למסדרון מרופד שטיח כחול שבאמצעו נשחק שביל.  
בקצה המסדרון יש דלת זכוכית.  
גם אם הוא יורד על הברכיים ומתחנן היא לא הולכת איתו לסרט. היא לא הולכת איתו לשום מקום. אפילו הביתה היא לא רוצה שיביא אותה. היא תיקח מונית. כמה שיעלה יעלה. צריך להיזהר מבחורים יפים כמו ג’ימי.  
אבל מאחורי דלת הזכוכית, באולם הכניסה של הבניין היא מוצאת את ג’ימי שוכב מכווץ על רצפת השיש. היא מביטה בו, ושואלת: ”ג’ימי, מה קורה לך?”  
ג’ימי מתרומם מעט ונופל. אפו מדמם. פניו השתנו.

"מה זה היה צריך להיות הקטע הזה?" היא שואלת. "ג'ימי, אולי תענה לי?"  
היא רוכנת אליו ולוקחת את ידו הכבדה בידה. "יש לך מושג מה השעה  
עכשיו?" הרולקס המזויף שלו מראה לה תשע וחצי. "אין סיכוי שנספיק לסרט,"  
היא אומרת ושומטת את ידו. "כולם אמרו לי להיזהר ממך אבל לא שמעתי  
בקולם." היא לא בטוחה שהוא שומע אותה ולכן מקרבת את פיה לאוזנו. "עכשיו  
מתברר שזה נכון מה שאומרים עליך."  
ג'ימי פוקח עין ושואל בקול חורק: "מה אומרים עלי? תגידי לי."  
"אומרים שאתה הומו."  
"אל תאמיני להם." החיוך שלו כל כך יפה גם כששפתיו שטופות בדם.

למחרת היא מגיעה הרבה לפני שהמשמרת מתחילה. היא יושבת על הכסא  
הגבוה של ינקו בקופה הראשית, מדפדפת בעיתון ומביטה אל הפינה שממול.  
היותר מבוגר עומד בפתח המעדנייה ומעשן סיגריה. ג'ימי לא יבוא היום. הוא  
לעולם לא יבוא יותר. יש אנשים כאלה, אנשים שלפעמים הם פה ולפעמים הם  
שם.

חבל שזה נגמר כל כך מהר, היא חושבת, זה המזל שלי.  
על השלט של המעדנייה יש ציור של פרה מחייכת. בפה תקוע לה פרח.



[חזרה לאתר](#)